

שנה חפף את החג היהודי). כששמענו זאת, החלטנו שלא לנצל לילה נוסף את הכנסת האורחים של פלאטו ולתפוס מקום לינה להשכרה, אלא לבלות את הלילה הבא, בלית ברירה, בחוף היס, אם לא נמצא מקום לינה אחר. לכן הודענו להם באותו בוקר, שנחפש לנו מקום קבע. שמענו גם קצת על בעיות המקום המיידיות: בהפצצת חיפה ע"י מטוסי וישי נפגעו בתי הזיקוק וניזוקו מתקני גז הבוטאן, ששימש כגז בישול במשקי בית פרטיים והיה גם אמצעי הבישול היחיד במסעדות ובבתי הארחה. לפתע נוצר מחסור חמור בגז בישול והתחנה הרחוקה יותר, בסואץ, התקשתה לספק את הדרישות, במיוחד לחגים. כדי לספק, בכל זאת, את המינימום הנדרש החליט מחלק הגז, שהוא גם בעל סוכנות הגז המקומית, לפתוח את הבלונים ולתת לכל אחד חצי בלון - עיסוק לא בלתי מסוכן. ראינו את המחלק שופך את הגז מבלון לבלון, כאילו זה חלב וסוחב אותם מבית לבית. הוא ראה אותנו מתקרבים ובא לקראתנו קורן בכל פרצופו: "אני בנימין ירמיאס ושמעתי מפלאטו שגני יודעת לעבוד עם פעוטים. לאישתי יש גנון והיא מחפשת עזרה". היינו קצת מופתעים מהמהירות בה מפיצים חדשות בנהרייה, אבל כמובן, היינו חדשים כאן ופעם ראשונה מחוץ למסגרת הקיבוצית.

היה לפנינו עוד ביקור באותו יום שלפני הצהריים: ג'ק שרמן, מהחבורה העליזה במרקנדורף ליד ייטרבוק בגרמניה בקיץ הקצר ב-1936. למשפחתו, כנראה, היה הרבה כסף. הייתה להם ווילה בת שתי קומות על שפת היס ומספר דונמים אדמה מסביב, שתחילה ניסו לעבד, כמו כולם בנהרייה, אך התייאשו מכך. הוא עבד בדואר ואחיו הצעיר עסק בחקלאות. איפה ובמה איני זוכר. פטפטנו. סיכויי העבודה עבורי לא נראו ורודים במיוחד אחרי שיחה זו. העצה הטובה ביותר שיכולתי לקבל הייתה: 'השתדל שפלאטו יעסיק אותך - זה הטוב ביותר שיכול לקרות לך פה'.

במשך היום פגשנו עוד מכר שלי, שעל קיומו כאן כלל לא ידענו. היה זה הארי ליטן, מקבוצת 'המכבי הצעיר' בוורקדורף, שעלה אתנו ב'דורה'. הוא שהה זמן מה ב'כפר מכבי' שבאזור חיפה וכעבור שנה חיפש את מזלו בנהרייה. הוא היה מבוגר מאתנו ובעבר היה מרצה לספרות באיזו אוניברסיטה. היה מהטיפוסים שבדרך כלל נופלים על הרגלים ומסתגלים לסביבתם. עבודה אקדמית לא מצא בנהרייה אך הוא הסתדר לא רע כעובד בפנסיון ובית הארחה כמלצר ו-passpartout. ה'שלום' בינינו היה חביב ולבבי והוא ניגש ישר לעניין: המעסיקה שלו, הגב' בורמייסטר, יקית בגיל מעט מעל העמידה, הסתכסה עם המבשלת שלה, וזה בדיוק יום לפני ערב החג. האם נני אולי ... חיש מהר ניגשנו איתו לפנסיון בורמייסטר. בעלת הבית הייתה מרשימה: תערובת של pas bleu, אינטלקטואלית מאוכזבת ומנהלת בית סוהר - מכשפה מצויה מהסוג שמתובב בעולם בדרך כלל חופשי וללא השגחה. היא לא אהבה לדבר עברית, היות ומאישה ברמתה מצפים שתדבר 'שפה עשירה' רהוטה, דבר שעד עתה נבצר ממנה. בסך הכל לא שאלה הרבה שאלות, לפחות לא לעניין. נראה, שסמכה בכל על הרי ליטן והיה לנו הרושם שהיחסים ביניהם חרגו קצת מעבר למרקם היחסים המשקיים. וכך, נני הסכימה לשחק מבשלת אצלה. מה הייתה צריכה לבשל - טרם נקבע. עליה להתייצב לעבודה למחרת בבוקר.

הרבה שנים עברו מאז ואיני זוכר איפה מצאנו ארוחת ערב ומתי הודענו לפלאטו שמצאנו לינה במקום אחר. לקחנו שמיכות מהמזוודה, שאיני זוכר היכן השארנו אותה, וירדנו לשפת היס. שם היה שקט. מרחוק בקעה אלינו נגינת התקליטים מבתי הקפה השונים. השתטחנו על החול עטופים בשמיכה, מעלינו השמיים והכוכבים. רשרוש המים המרגיע הרדים אותנו. עם שחר הקצנו רעננים.

הארי ליטן פגש אותנו כדי ללוות את נני לעבודה. הוא נדהם לשמוע שבילינו את הלילה על שפת היס והציע לנו מיד את מקום מגוריו לכמה ימים. הוא גר בשכר ב-Lift (היום היו אומרים Container), אותם מכלי מטען, שהעלייה מגרמניה הביאה אתה והיותר גדולים שבהם עמדו בחצר ושימשו כמגורים. בינתיים נפרדנו, נני נכנסה לבית בורמייסטר, להכין את הארוחה ל-20 האורחים המצופים. אני הלכתי לביתו של ג'ק שרמן לחטט במה שנקרא "המשק" שלו. בצהריים נפגשנו. נראה שההצלחה האירה לנני פנים. היא ידעה לתת לעצמה הילה של טבחית מנוסה והכינה ארוחת ערב שבאמת לא ביישה את מספר הכוכבים, שהגב' בורמייסטר העניקה לעצמה ולפנסיון שלה. לשעות הערב הייתה צריכה לחזור למטבח, כדי לפקח על חלוקת האוכל. היה קרוב לשעה 11 כשנפגשנו שוב. נני הוציאה מכיסה משהו